

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **I. U.**, narozen, státní příslušnost Ruská federace,
zastoupeného Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem, Štěpánská
615/24 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2018, č.j. MV-156224-4/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:
[I] Předmět řízení

1. Žalobci nebyla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční správní orgán“ nebo „Ministerstvo“), ze dne 14.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

9. 2015, č.j. OAM-10289-23/DP-2015 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 2. 2018, č.j. MV-156224-4/SO-2015].

2. Správními orgány obou stupňů bylo za jinou závažnou překážku shodně považováno to, že žalobce v době předchozího povoleného pobytu (tj. od 29. 4. 2013 do 28. 4. 2015) aktivně nevykonával činnost jednatele obchodní společnosti Warnext s. r. o., a neplnil tak účel předchozího povoleného pobytu.

[II] Žaloba

3. Žalobce namítal, že žalovaná v prvé řadě zcela formálně bez patřičného posouzení toho, zda žalobce po sledované období naplňoval účel pobytu či nikoliv, a bez patřičného posouzení doplnění odvolání rozhodla v žalobcův neprospěch. Z tohoto postupu je patrna nuance přepjatého formalismu. Postupovat ryze formálně dle zákonných dispozic, a neposkytnout tak dostatek prostoru pro důkladné prověření každého jednoho případu zvlášť, žalobce vnímal jako nesprávný a nezákonný postup správních orgánů obecně (s odkazem na např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56).
4. Žalovaná přisuzovala při provádění dokazování v průběhu správního řízení hlavní váhu výpovědi „manželky žalobce“. Tento nepřímý důkaz žalovaná nijak dále neprováděla, resp. používala citaci z této výpovědi, aniž by dále ověřovala relevanci jednotlivých zmiňovaných údajů. Žalovaná na základě vlastní úvahy dovodila, jak by měl žalobce řádně vykonávat funkci jednatele společnosti, aniž by dále prověřovala, jak žalobce svou funkci jednatele skutečně vykonával. Takový postup, který je založen především na vlastním úsudku, je zásadním procesním nedostatkem správního řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 5 Azs 125/2004-54). Žalobce již v doplnění svého odvolání vyzýval žalovanou, aby své rozhodnutí opřela o hodnocení podle skutkového stavu, který tu je v době vydání rozhodnutí. S touto výzvou se žalovaná opakovaně nikterak nevypořádala, své rozhodnutí v tomto smyslu neodůvodnila a vydala je v rozporu s ustálenou judikaturou, resp. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126. Žalovaná v době vydání svého rozhodnutí, resp. dne 26. 2. 2018 vycházela z podkladů při podané žádosti žalobce ze dne 13. 4. 2015, potažmo z výpovědi „manželky žalobce“ ze dne 25. 5. 2015. Žalobce stran podpory této právní zásady prezentoval takový stav, kdy co do obecného pravidla pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav ve správním řízení, lze odkázat dále např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79. V rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126, Nejvyšší správní soud uvedl, že zásada, že pro rozhodování správních orgánů je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, platí i pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu.
5. Žalobce rovněž připomněl, že vedle podání žádosti o prodloužení doby platnosti stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podal též žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR. Tato žádost (o vydání povolení k trvalému pobytu) byla správním orgánem prvního stupně také zamítnuta. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal a rozhodnutím žalované (rozuměj jejího jiného senátu) ze dne 16. 4. 2018, č.j. MV-22061-4/SO-2018, bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Ve svém odvolání do rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce odkazoval na totožné skutečnosti a fakta jako v případě svého odvolání do této žaloby

napadeného rozhodnutí. Žalovaná, resp. její jiný senát však daleko pečlivěji a řádně zhodnotil žalobcovy námitky a šetřenou věc vrátil zpět k novému projednání a rozhodnutí.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě (datované dne 3. 7. 2018) uvedla, že z provedeného výsledku žalobcovy manželky ze dne 25. 5. 2015 bylo prokázáno, že žalobce neplnil účel předchozího povoleného pobytu (podnikání - účast v právnické osobě), který mu byl povolen s platností od 29. 4. 2013 do 28. 4. 2015. Žalobcova manželka do protokolu o výsledku mimo jiné uvedla, že první příjem měla obchodní společnosti Warnext s.r.o. od svého založení (rok 2008) až v roce 2015, kdy pronajali na 10 dní jednu místnost, přičemž kromě příjmu z pronájmu této místnosti neměla obchodní společnost žádné příjmy. Dále uvedla, že její manžel má příjem z odměny za výkon funkce jednatele, ze které platí pojištění. Jedná se o částku 1 789 Kč čistého, přičemž částka je nízká, protože společnost zatím nevykonávala žádnou činnost. Taková tvrzení však dle názoru Komise nevypovídají o tom, že by byl žalobce fakticky zapojen do podnikání v obchodní společnosti Warnext s. r. o., respektive skutečný výkon funkce jednatele si lze za právě uvedených okolností představit jen stěží.
7. Žalovaná dále uvedla, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce po celou dobu předchozího povoleného pobytu neplnil účel pobytu, brání mu v udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pod pojem „závažná překážka pobytu cizince na území“ lze podřadit též nenaplnění účelu předchozího povolení k pobytu. Kasační soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69, prohlásil, že *„aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána.“* Vzhledem k tomu, že žalobce neplnil účel předchozího povoleného pobytu po celou dobu tohoto pobytu, byla naplněna podmínka pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zmíněná v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu.
8. Každé správní řízení musí být posuzováno individuálně a jednotlivá kritéria v různých případech mohou mít s ohledem na skutkové okolnosti různý vliv. S každou podanou žádostí je třeba vyhodnocovat individuální okolnosti daného případu, přičemž ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce v době předchozího povoleného pobytu aktivně nevykonával činnost jednatele obchodní společnosti Warnext s. r. o., a neplnil tak účel předchozího povoleného pobytu.

[IV] Posouzení věci soudem

9. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
10. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
11. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
12. Při jednání před soudem dne 15. 1. 2020 žalobcův zástupce a žalovaná setrvali na svých argumentacích.

13. Žaloba není důvodná.
14. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí: *Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.*
15. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
16. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí: *Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
17. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
18. Stran námitky, že z postupu žalované je patrna nuance přepjatého formalismu, soud konstatuje, že žalobce neuvedl, v čem konkrétně měl tento vytýkaný nedostatek spočívat. Žalobce pouze obecně, bez jakýchkoliv konkrétních tvrzení, že žalovaná v první řadě zcela formálně bez patřičného posouzení toho, zda žalobce po sledované období naplňoval účel pobytu či nikoliv, a bez patřičného posouzení doplnění odvolání, rozhodla v žalobcův neprospěch. K tomu bylo bez dalšího konstatováno, že v otázce tzv. přepjatého formalismu již dříve rozhodoval např. Nejvyšší správní soud (odkaz na usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56). Uvedená tvrzení však neskýtají jakýkoliv relevantní podklad pro závěr o přepjatém formalismu žalované, nelze z ničeho dovodit, v čem by měl onen formalismus správního orgánu spočívat nebo v jaké úvaze či v jakém závěru správního orgánu jej lze spatřovat. Žalobní námitka proto nebyla důvodná.
19. Stran námitky týkající se rozhodného skutkového stavu soud předesílá, že názor, že neplnění účelu pobytu představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, je konstantním závěrem soudní praxe. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3 As 15/2012-29 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), konstatoval mj. toto: „Co se týče otázky aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) [nyní: § 56 odst. 1 písm. j)] zákona č. 326/1999 Sb. v projednávaném případě, je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, kde se tento soud výkladem pojmu „závažná překážka“ zabýval. Nejvyšší správní soud zde přisvědčil závěru správního orgánu, že za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) [nyní: § 56 odst. 1 písm. j)] zákona č. 326/1999 Sb. lze považovat i nenaplnění účelu předchozího pobytu.“
20. Nejvyšší správní soud se k plnění účelu pobytu vyslovil např. takto: „Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil

pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ (rozsudek ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-81). V rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69, pak kasační soud uvedl toto: „Plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování. (...) Tvzení stěžovatele, že v současné době již nejen formálně ale i fakticky podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.“

21. Dále, nelze odhlédnout ani od časové dimenze přezkoumávané věci (a žalobní argumentace).
22. K této otázce se Nejvyšší správní soud zásadně vyjádřil takto: „*Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku [= rozsudek ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3 As 15/2012-29] (ale též například v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 – 43) konstatoval, že důvody pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a dle § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona jsou odlišné. Je zapotřebí rozlišovat neplnění účelu pobytu dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a nenaplnění účelu předchozího pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, jakožto dva samostatné důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu, pro něž je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje. Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu, v případě druhém se zkoumá plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu.“ (rozsudek ze dne 28. 2. 2017, č.j. 3 Azs 69/2016-24). K širším souvislostem uvedeného názoru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43.*
23. Soud ve smyslu výše uvedeného zdůrazňuje, že v přezkoumávané věci nebyla žalobci prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu nikoli v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nýbrž v návaznosti na jeho § 37 odst. 2 písm. b). Správní orgány argumentačně vycházely především (avšak nikoliv pouze) z toho, co zaznělo při výsledku žalobcovy manželky uskutečněném dne 25. 5. 2015. Té byly při výsledku konaném za účasti tlumočníka kladeny přiměřené otázky a poskytnut dostatečný prostor, aby se vyjádřila mj. i k naplnění účelu pobytu, který byl na území ČR povolen jejímu manželovi. To podstatné z obsahu výpovědi bylo citováno na str. 1 – 3 prvoinstančního rozhodnutí. Obsah výpovědi byl správními orgány posouzen podle zásady volného hodnocení důkazů, přičemž soud se shoduje se správními orgány v tom, že uvedeným výsledkem nebylo prokázáno, že by žalobce účel předchozího pobytu v letech 2013 až 2015, resp. před rokem 2013 naplnil (soud v podrobnostech odkazuje na obsah protokolu o výsledku ze dne 25. 5. 2015, č.j. OAM-6305-20/DP-2015; ve správním spisu v žalobcově věci veden pod č.j. OAM-10289-17/DP-2015). Ze strany Ministerstva se jednalo o adekvátní skutková zjištění, nikoliv o nežádoucí vlastní úsudek správního orgánu; žalobcův poukaz na názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 5 Azs 125/2004-54, není na místě. Na závěru správních orgánů nemohlo nic změnit ani to, co zaznělo při projednání věci před soudem, totiž to, že i když společnost v inkriminované době nevykonávala fakticky činnost, pro kterou byla založena, neznamenalo to, že žalobce

coby jednatel byl nečinný. Podle slov žalobcova zástupce, činnost jednatele spočívala v jednáních aktivně směřujících k tzv. rozběhnutí společnosti. Ani to však nebylo ze strany žalobce v průběhu řízení prokázáno (např. smlouvami o dílo, kupními smlouvami, rámcovými obchodními dohodami, zápisy z jednání, fakturami apod).

24. V daném případě bylo, jak vysvětleno výše, rozhodující toliko plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu, nikoliv i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu. Předchozí pobyt byl žalobci povolen s platností od 29. 4. 2013 do 28. 4. 2015. V řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se proto zkoumal stav do 28. 4. 2015. Žalobce tedy měl naplnění účelu předchozího pobytu tvrdit a prokazovat v řízení před správním orgánem prvního stupně. Za podmínek stanovených v § 82 odst. 4 správního řádu mohl žalobce naplnění účelu předchozího pobytu tvrdit a prokazovat i v odvolacím řízení. Ať už by to vyšlo najevo v řízení před správním orgánem prvního stupně nebo – za stanovených podmínek – v odvolacím řízení, pro posouzení žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo však rozhodné jen jeho jednání do 28. 4. 2015. Jeho pozdější aktivity nemohly mít na hodnocení naplnění účelu jeho předchozího pobytu žádný vliv. Tvrzení vztahující se k plnění účelu pobytu v době pozdější jsou pro posouzení naplnění účelu pobytu v letech 2013 až 2015 irelevantní, protože k zamítnutí žádosti došlo na základě aplikace ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), nikoliv § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
25. Na uvedeném nic nemění ani názory obsažené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79, a ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126, které se týkají stavu v době rozhodování obecně, ani názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č.j. 10 As 262/2016-41, v kterémžto případě nebyla platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě prodloužena nikoliv z důvodu ne(na)plnění účelu pobytu, nýbrž z důvodu krátkosti faktického pobytu.
26. K námitce týkající se rozdílnosti rozhodnutí žalované soud uvádí, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců skutečně zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení *k dlouhodobému pobytu* potvrdila, kdežto zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra o žalobcově žádosti o vydání povolení *k trvalému pobytu* zrušila a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Rozhodovací důvody jsou zde ovšem zcela odlišné. Ve věci dlouhodobého pobytu se žalovaná ztotožnila se správním orgánem prvního stupně v tom, že žalobce neplnil účel svého předchozího pobytu. Naproti tomu ve věci trvalého pobytu se žalovaná neztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek tím, že na území vykonává nelegální práci.
27. Soud pro úplnost uvádí, že v rámci ústního projednání věci dne 15. 1. 2020 byla stranou žalující vznesena námitka o negativním dopadu žalovaného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. K této námitce však nebylo možno přihlížet, neboť byla vznesena až po uplynutí lhůty pro její uplatnění. Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může (= žalobce) jen ve lhůtě pro podání žaloby*. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. platí, že *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou*. Oním zvláštním zákonem je v tomto případě zákon o pobytu cizinců, podle jehož § 172 odst. 1 platí, že *žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení*

rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout. V žalobě ani ve lhůtě pro podání žaloby tato námitka uplatněna nebyla. Pouze v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, který byl její součástí, bylo uvedeno, že „Rodina žalobce je zde na území ČR plně domestikována, žalobce i jeho manželka každým dnem aktivně působí ve své obchodní společnosti. Děti žalobce se zde aktivně vzdělávají a dochází do škol.“ To však nebylo vzneseno jako žalobní bod, ale pouze jako argumentace stran odkladného účinku. Nadto, jednalo se o obecná a konkrétní nepodložená tvrzení.

28. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

29. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož však žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. 1. 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu